

hans Mening, at ville betale, t. Ex. naar Nogen lægger sig ind paa Gjestgivergaardene o. s. v. men efter nogen Tids Forløb absenterer sig for at undgaa Betalingen, som han heller ikke har til Hensigt senere at præstere.

Hvad iøvrigt angaaer Affattelsen af Udkastets §§ 247 og 248, vil det sees, at man har foretaget enkelte Forandringer, nærmest vedrørende Redactionen, i de tilsvarende Bestemmelser i Ib. 1840 §§ 41 og 42, i hvilken Henseende man imidlertid skal indskrænke sig til at gjøre nogle faa Bemærkninger. Istedetfor det dobbelte Udtryk i Ib. 1840 § 41 „falskeligen at foregive sig at gaae en Andens Grunde og af denne at være benyttiget til at modtage Varer, Penge og deslige“ har man anseet det tilstrækkeligt at sige: „at foregive at være berettiget til at handle paa anden Mands Vegne“, hvorunder formeentlig ogsaa det Tilfælde indbefattes, at den Bedragne selv er kommen til Bedrageren, og denne først paa Forespørgsel desangaaende har foregivet en Benyttigelse til at modtage Varer eller Penge. Den der efter i Ib. 1840 § 41 følgende Pasus: „eller ved andre lignende svigagtige Midler frapender en Anden Penge eller Gods, til hvis nærmere Forklaring der ingen sikker Veiledning findes i de foregaaende Exempler, har man troet det rettest ganske at udelade. — Af det første i § 248 omtalte Tilfælde, at fragaae Modtagelsen af Laan osv., har man udeladt den i Ib. 1840 § 42 tilføjede Sætning „saaledes at enten det Modtagne selv skal tilbagegives eller noget Andet istedetfor samme betales“, da det allerede ligger i Tilføjelsen „være sig Penge eller Andet“, at der sigtes ikke alene til Laan til Brug, men ogsaa til Laan til Cie. I Bestemmelsen om det i Ib. 1840 § 42 først nævnte Tilfælde har man indføjet Ordene „eller forfølger“ foran „en samme tilkommende Fordring“, med Hensyn til, at det ialtsald er tvivlsomt, om Nogen kan siges at „underslaae“ en Fordring. Man har iøvrigt tilføjet den Sætning: „som han er pligtig at opgive“, for at antyde, at der ikke sigtes til en Forfølgen af Fordringen fra Debitors Side, men til det Tilfælde, at Fordringen holdes ude af Voet af Arvingerne eller Andre, der staae i et lignende Forhold til Voet som disse. Derimod har man ude-

ladt den Tilspining i Ib. 1840 § 42: „eller paa anden Maade besviger Nogen ved forsætlig at forfølge, hvad han er pligtig at opgive“, da den der nægter en stedsunden Tilbagebetaling, ogsaa kan siges at forfølge, hvad han er pligtig at opgive, og da Udeladelsen ikke kan medføre nogen Fare, eftersom de mulige Tilfælde, som derved lades uomtalte, ialtsald vil gaae ind under den almindelige Tilfølgbestemmelse i Udkastets § 252 1ste Stykke. Med Hensyn endelig til det i Ib. 1840 § 42 sidst omtalte Tilfælde, at Nogen berøver en Anden Midlerne til at gjøre en Fordring gjældende osv. ved at fravende ham Dokumenter eller tilintetgjøre disse, har man anseet det for rigtigst at indskyde Ordene „i bebragerist Hensigt“, da det vel kan tænkes, at Nogen tilintetgjør deslige Dokumenter blot for at skade, uden selv at have eller derved at tilsigte nogen Fordeel. Man skal herved henvise til det ovenfor i Paragraffen, ved det Tilfælde, at Nogen nægter en stedsunden Betaling eller Tilbagegivelse, brugte tilsvarende Ord „svigagtig“; derved antydes det formeentlig tilstrækkeligt, at det maa være Hensigten at inderere Nægtelsen og i Forbindelse dermed den uretlige Fordring, saaat Bestemmelsen ikke kan komme til Anvendelse i det Tilfælde, at en Person nægter en stedsunden Betaling, for hvilken hans Modstander ikke har sikket sig noget Beviis, naar denne Nægtelse alene er fremsat for siebiffelig at tjene en Trediemand, uden at den ydere benyttes eller agtes benyttet til derpaa at støtte en Fordring, eller naar den opgives under en senere i den Anledning anlagt Sag.

Den almindelige Straf for Bedrageri er, i Udkastet, i Uighed med den for Tyveri foreslaaede Straf, sat til Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 5 Dage, eller Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar. Med Hensyn til, at et Bedrageri, der iøvrigt henhører under Bestemmelserne i de første Paragraffer i Udkastets 27de Kapitel, stundom ifølge sin hele Bestaffenhed, den planmæssige Maade, hvor paa det er udøvet, og det Omfang, hvori det har fundet Sted, kan have en højt farlig og strafværdig Charakter, og navnlig være ikke lidet mere strafværdig end et almindeligt Tyveri, første Gang begaaet, har man imidlertid